

דר' ב. רוטנברג
בית בלינסון, ימס'ת ולידו

לכבוד
דר' מן
בית שטראוס
ירושלים.

12.3.1950

המקב שפצתי בבית חולים ילדים בראש העין, בית חולים ירושלים

1. אין מכשירים ל- intubation זה אמנם היה סנדל יודע לעשות Tracheotomia יחד הרופאים לא יודעים לעשות אותה ולמי דעתי את intubation יכל כל רופא לעשות הרבה יותר עם בטחון להצליח מאשר tracheotomia, שהיא אחת כבר לסוכחות ואני מאד מסופקת אם היו אפילו לדר' סנדל הרבה הזדמנויות לעשות אותה.

2. בכל זמן עבודתי שמה - היו חסרים כפפות סטריליות ואת זה עשו venesectio עשו (כמו גם אני) עם ידיים אפרוסות ויחד עם זה עם אי השגחה כל כך גרועה, לא רק שעם הידים נכנסו לתוך הסכס הסטרילי אבל אפילו עם שרבוניהם המלוכלכים - ולא פלא שאיזה 60% ילדים שעשו להם V.sectio סבלו מדלקת סוגלתית עמוקה מקומית, ואני מרשה לי להביע את דעתי, שלא אחר מילדים אלה יכל היה לסות, ופת ב- Septicemia ואיש לא שם לב לזה, וכי הרבה ילדים מתים בלי דיאגנוזה ברורה.

3. לפני דעתו נש צורך רחוק לשלח הרופאים גמנסחים לבקורת על עבודתם של הרופאים האחרים (אם הם בכלל אחראים) כי ואיתי שאין להם בכלל תשובה ברורה של סחלות של ילדים, הפעם לבני ואיתי כאשר הגיע דר' סטרן ספתח תקוה עם עוד רופא אחר איך שדר' פריינד תלכה ונעלמה, כי אני חושדת שהיא דיאגנוזה שהיא רחוק לא על הגבה של שעת הצרך.

Anamnesis כתובה באופן מאד פרטיטיבי, זה- Diagnosis לא רק שלא טרויקת אבל הרבה פעמים לא נכונה. הפעם האחרונה של די להביט בגליונות בשביל לראות בקלות שהילדים מקבלים את כל התרופות אפשרויות - לכל מקרה. כניסילין דטולפה נותנים הרבה יותר מדי ועד כשבאתי, ככלל בלי פתיח הם סובלים מרובת נתנו את הסולקה בלי גבול, ויחד עם זה בלי בדיקה שוין (בכלל בדיקה שוין הם נסקחצו דע עשן לעתים כל כך רחוקות, רזה גובל עם רצח מס. רב שקיעות דם שעכשו דמוסות אני עשיתי, ובסיוחור אצל ילדי טחפת איפה ששקיעות דם אופרת כה הרבה על מצב של הסחלק היה מרובה בכלל.

הזנחה וכס הסר ידיעות יכנתיות והיאסח לכל הילדים, ובכלל זה לא מקבלים במסקל, אבל עוד מפסידים, גם נוזלים מקבלים הרבה פחות מדי.

הסר ידיעות וחסר פרקטיקה מורגשות בכל דבר: כל מה אצלם gastroenteritis ושה- causa primaria יכולה להיות של סמן או חלבון או סוכר - ולפי זה צורתה אחרת. הם בכלל לא יודעים להבריל צואה סן צואה וכשהתחלתי לדבר על זה הביטו עלי כמאילו על מספרת דברי פנטזיה והרפואה היחידה זה Sulphoacidin כשיש להסתמס בהרבה אמצעים אחרים. הצואה שהספלת משאירה לבקור נמצא בחדר של הילדים הרבה שעות לפעמים סן הלילה, תלוי סחח המטה - ולי ידוע ה טב שאסור בכלל לעזב את הצואה בחדר ילדים וייצוץ להם להשאיר את

24.6.50
הצואות הנשמיות
לגביה ביקור - אר גר
החולמה + איסי - Sr
הינה יאולג אנגל
Sal - כאלו גמור גמפי
בת - אמה - אוליסט
מנהג מקנה

כל הצואות בחדר הכלים - אצאאצ אבל כסו הכל שדברתי היה מקובל עם לעג כה סופריורי...

ה- שלהם הוא כל כך סוגרנה על כסה רפואות (זה הכל...)

אבל נבד שעול המעיף את הילד, נבד נזלת, נבד הרבה דברים לא מסתמים בשום דבר. 3 ילדים שוכבים כבר חדשים בבית החולים - שנים מהם עם השלישי עם ולא באה להם המחשבה שכבר בהזדמנות לאפל גם בזה וכשדברתי על זה מצאתי תרופציה השלילית, כסו לכל דבר שאמרתי לילדים יש הרבה בראש או אולי הם שמים שלא עוזר להם בכלל, אבל לקרא פעם בשביל תמיד איזה רופא עור זה לא בא בדעתם.

הרבה ילדים סתים רק משניאות בטרמיה והילחח יכולה להקאות זה על סמך הגליזנות שלהם וכשמתים עשרה ימים לאחר שזה מודיעים להורים.

הילדים בבית תינוקות שוכבים עם 40 הם ולפעמים מגיע לבית החולים במצב כזה שמתים בין יום אחד - כי אין מקומות בבית החולים - אבל אין מקומות כי יש גם הזנחה בשליחת הילדים הבריאים הביתה.

בכלל יש תווה ובוהו בכל דבר ודבר והייתי נאלצת לכתב ספר שלם, אבל אפשר רק אחדים:

(1) הילדים בשביל כל מני סיבות מקבלים כזמן מחלתם מספר של גליון שונה ולא פלא שהמספלת הכותבת הפואות יכולה לבלבל את הרפואות, בזה נותנת לפי רק מספרים ולא שמות והפניסילין לסל אצאא שרשום בשביל מספר ימים לילד אחד מתחיל לקבל ילד שנשזכה לקבל את המספר של הראשון, המספלת לבד אמרה שהיא מתבלבלת.

(2) הילדים מגלוי קקור כזו היה חסר תגורים, חסר סמכות, החלונות היו סדקים של 2 ס"מ רוחה, הדלתות לא נסגרו, הרבליים של הילדים היו קרועים כקרח וכל הסנסופורים היו נחוס בשלוחה ושקט גחור הכלים. עה - שלא התחלתי לעשות רעש - אז התחילו להשתמש יותר בהם.

(3) בחדר מספר 2, איפה מסתדלים שיהיה חם סוגר האויר התרוקן כל כך שלמספלות היה קשה לעבד שמה, אבל לשום רופא לא באה המחשבה שהילדים עם נלקת ריאות והתיבשות שלהם טובלים מזה ומתים מזה. גם הרבולציה של חם לא היתה נכונה, אם זה היה חסין, אם זה היה יום שלב, אותו תנור חם את החדר - וקשה לחשב שהחם היה יכול ה- בשתי המקרים האלו. סיר א דברתי על חסר של טרמוסטר בשביל חם החזה ו-

לפני בסיעתי לתל אביב אמרתי לדר' פרונונד שאקנה בבית מרקחת, מה שאיא סקבה לי...

אני קרסה לי כאן להבוע את הדעת שלי שבחנה זה (2) 80% של ילדים סתמים, מתים רק מהזנחה וחסר טפול נכוון.

לקחו ילד של פחות מ-3 ק"ג ובמשה אעה, יעשו לי, אבל תודע, שכב ערנם על השולחן, באוירה לגמרי קרה - בזמן שבכל ספה כתוב שולרים אלו אפילו כשמתים אותם, סוכרחים זה לעשות כ- - היתה לי שתי שחילד לא יתה ערנם אפילו בזמן הרחצה.

אבל הרופאים שמה חושבים שהם יודעים כה הרבה שאין להם ארז בספרים. אין להם גם זמן לזה - כי העבודה שמה כל כך לא מסודרת, שעבודה שאפשר לעשות במשך 8 שעות, הם לא נבחרים ב-18 שעות.

בקר בקר במחלקה של דר' פרוינד איפה היו 22 ילדים לקח 4 1/2 - 5 שעות, מ-9 עד 1 1/2 ובזמן זמן שלה ושל האחות ולו היו התוצאות של הבקר המסוּר הזה חיוביות - אבל היא יודעת כל כך הרבה אחרי הבקר כמה לפני. טובן שאחרי הצהרים לא עושים כבר כל כך בקור בתנאים כאלו שמה שהרבה ילדים טובלים את שלהם, דר' פרוינד עסוקה עם ה- הצטננות של מתיים, שחמור לא חסר להובכלל ועל זה היא לא יכולה כח להתאונן שלוקח לה 4-5 שעות האחרות, אחר כך לעשות וקצת להסתובב. בלי לרבות יש איזה

מתקרב 12 בלילה ובלילה קוראים כמה פעמים לילדים שהולכים לסות ומתיים. אין שלא שנים סתובבים כפי רבים אצלנו ויזבזב האחיות שמססירות 1/2 יום לבקר לא מספיקות בעבודתם וחסרות הפרטנול שהרבה פעמים תלוי מסדור פנימי עושה את ההיתר. זה מסך ומסובלים הם הילדים.

זה רק חלק קטן מכל מה שיש לספר ואנני סוכנה ללת עור ועוד פרטים לא פעם בה ותלוי שמה שאלתי את עצמי במה דר' מנדל הסנהל? אולי רק בזה שפעם בשבוע מכין את התכנית של חומשה ומורנות של הרופאים. איזה פעולה אחת בתור סנהל לא מצאתי אצלו, למרות כל השתדלויות שעשיתי ויש שמה צורך מנהל עם יותר פרקטיקה, עם יותר נגרות ושידוע לשלט על הסניף.

כי גם החד להורים של הילדים מתחת כל בקורת. אין להתפלא שהם משתדלים לנכב את ילדיהם. וכאן אני יכולה להוסיף ועם גאווה שבמשך הזמן הקצר שהייתי ידעתי בקלות לקנות את האטונה של ההורים - כי פשוט הם התנאשו שלידיהם באמת אני רוצה לעזר. לא פלא שחברים שלי רצו להתפטר ממני, אם גם השתולתי להיות ביותר ניסוסית אתם - אבל איך זה נוח להם כשכל אחד מהם סוגר את עיניו שמה עושה הסניף וההרסוניה שלמה מפילו לא מבינים שהם הרוצחים של הילדים. בזה אני מסלח להם ורצו אצלים בכל בלי. תסלח בשביל המלים הקשים אבל הם עזר לא היו קשים בשביל המצב שמצאתי כראש העין.

(-)

אני כתבת את כל זה בלי יחסינות שלי - ככה שהרבה דברים במח הספרים. אבל אני פסיכיסטית אם בכלל המכתב הזה והבקורת החריפה ביותר שלו דר' סן יעזור לדבר, כי אינני יודעת מי הם הרופאים שנסעו עכשיו ולשם אני מאחלת רק שלא ילכו להתרו מדוי בהרמוניה כי זה רק והתאורה חשו שכל נשאר כמו שהיה. כאן היה הכל לקרא דבר כזה שמפנים הרופאה בכלל שמשתדלת לעשות מה שהיא יכולה. שכל האהץ למטרות על התורה ובוהו שיש במפנים, לר' הליתי מקבלת איזה סתם קומפסנציות ותלכף בשלחה בשביל זמן קבוע, - הליתי להם מאד בעלמם, כי היר לוקחים אותי בחשבון. הליתי לומר שמה - הליתי להם מאד בעלמם, לשאל את הנבלים, איך להם נעים השוטה. הליתי להם שמה - הליתי להם הליתי להם שמה את הצואה במה הליתי להם שמה להם שמה את